

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji z dnia 14 kwietnia 2014 r., w której stwierdza się, że umorzenie cła przywozowego zgodnie z art. 236 w związku z art. 220 ust. 2 lit. b) wspólnotowego kodeksu celnego [rozporządzenie (EWG) nr 2913/92] jest uzasadnione oraz że umorzenie celnych należności przywozowych w innej wysokości nie jest uzasadnione w konkretnym przypadku (sprawa REM/02/2013) w zakresie odmowy umorzenia celnych należności przywozowych, które uznano niesłusznie za nieuzasadnione, i
- Obciążenie kosztami pozwanej instytucji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji w związku z art. 872a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1).
  - W tym zakresie stwierdza się, że w ramach postępowania takiego jak postępowanie w sprawie umorzenia, w którym Komisja może wystąpić o udzielenie wszelkich dodatkowych informacji, jakie uzna za stosowane, i powinna poinformować o powodach wydania decyzji odmownej, sprzeczna z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej jest decyzja, która zawiera odmowę z innych powodów, niż powody zawarte w jej wcześniejszym powiadomieniu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).
  - Zdaniem skarżącej spełnione zostały przesłanki ustanowione przez utrwalone orzecznictwo i które są podstawą licznych decyzji Komisji o umorzeniu w sektorze tuńczyka w przeszłości. W szczególności, mamy do czynienia ze złożonością stanu prawnego, brakiem nieprawidłowej wersji ze strony eksportera, różnej wykładni przepisów na podstawie nieprawidłowej informacji, częściową odpowiedzialnością Komisji i utrzymywaniem się w czasie błędu właściwych organów, które nigdy nie stosowały we właściwy sposób przepisu.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2014 r. – Ibercaja Banco i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-471/14)

(2014/C 261/73)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ibercaja Banco, SA (Saragossa, Hiszpania); Banco Grupo Cajatres SA (Saragossa) i Naviera Bósforo, AIE (Las Palmas de Gran Canaria, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J.L. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej całość środków, której jej zdaniem stanowią tzw. hiszpański system leasingu podatkowego jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2014 r. – Joyería Tous przeciwko Komisji

(Sprawa T-472/14)

(2014/C 261/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Joyería Tous, SA (Lleida, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J.L. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej całokształt środków, której jej zdaniem stanowią tzw. hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2014 r. – Corporación Alimentaria Guissona i Naviera Muriola przeciwko Komisji

(Sprawa T-473/14)

(2014/C 261/75)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Corporación Alimentaria Guissona, SA (Lleida, Hiszpania) i Naviera Muriola, AIE (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J.L. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo)